

A körfolyosón hajtották a lányokat. Mint a riadt állatok egymáshoz szorultak. Meztelen, lecsupaszított testük takarta egymást, miközben kezüket önkéntelenül szemérmesen keresztbefonták a mellük előtt.

Négy fehér köpenyes férfi előtt mentek.

- Links! - bökte meg az egyik lányt az idősebb férfi.

A lány nem értett semmit, s csak nézte reszketve a férfit.

- Azt mondja, hogy balra... Lépj ki balra... - sugta oda az egyik lány, de már a férfi durván kipenderítette a sorból.

- Recht! - koppintott egy másik lány vállára.

Pollák Erzsi kilépett jobbra, majd tanácstalanul nézett vissza a férfiakra, hogy merre folytassa az utját.

A harminc, jobb oldalra állított lányt beterelték egy hatalmas fürdőhelyiségbe. Az ajtóban egy férfi állt, és mindegyik belépőnek adott egy darab szappant. Aztán nagy dörrenéssel rájukcsapták az ajtót.

Egy pillanatig némán álltak. Ám a hideg kő sütötte a talpukat, muszály volt megmozdulni.

- Most víz, vagy gáz folyik a zuhanyból? - kiáltott fel valaki.

Micsoda képtelen ötlet! Ilyen örültséget, hogy lehet kitalálni?! Kapták fel többen a fejüket. Ám ez az abszurd gondolat fészket vert az agyukban.

Hátha mégis? Hiszen néhány héttel ezelőtt ~~el~~sem tudták volna képzelni, hogy vagonba lökdösik mindannyiukat. Szivdobogva vártak. Valaki megnyitotta a csapót. Nagyot sóhajtottak, amikor meghallották a víz zuhogását. A lányok felszabadult örömmel fürödtek.

- Hát ez csodálatos! Már vagy két hónapja, hogy inni is alig adtak... - lelkesedett valaki.

- Lányok! Ez a szappan nem habzik! - állapította meg az egyik lány.

Pollák Erzsi a kezében tartotta a szappánát. Kíváncsian nézegette, szagolgatta. Találgatta, miből lehet? A szaga után ítélve, biztos, hogy nem állati zsiradékból, hisz azt ismerte, mert a magyar parasztok mindig főztek

házi szappant, és csak azt használták. A szappan kicsi, galambszürke és feliratos: Auschwitz. A szappan hirtelen forró lett, s égette a tenyerét. Rezsiketés fogta el, és furcsa látomása lett. Ahogy szagolgatta a szappant, égő emberek látott, patakokban folyt a zsirjuk, s annak a szagát érezte. Iszonyodva hunyta le a szemét. Nem, ez nem lehet! Undor és gyűlölet fogta el. Felnézett, s az ajtó felett a falon Hitler nézett rá. Még itt is! Ismét behunyta a szemét. A nagyapja áldó kezét látta a feje fölött: - Jevu rehehu... Sömá Jiszroel, ha vagy! Saddáj, ha az vagy! Ha hagyta, hogy ledrótozott vagonokba főkjenek... Halál! Halál! Halál! Hat napon át kattogták a kerekek!... Te mocskos disznó! Zabáld meg a szappanod, amit a nagyapamból főztél! - és iszonyatos erővel a képbe vágta a szappant. Csörömpölve betört az üvege és mint egy inga mozgott jobbra-balra a falon.

- Öljetek meg engem is! Öljetek meg! - toporgott ordítva.

A gomolygó párába burkolt lányok megdermedtek, és csak a víz csobogása hallatszott.

- Engedjétek ki! Öljetek már meg!... - dörömbölt az ajtón Pollák Erzsi. Egy fehérköpenyes fiatal férfi berontott és egyenesen Erzsihez lépett. Átkarolta az őrző lányt, aki ezen a gyengéd mozdulaton úgy meglepődött, hogy azonnal elhallgatott.

- Wie heißt du? - kérdezte hallkan, és kivezette a fürdőbál.

- Ich heiße... Ich bin Elisabeth....

- Lisa, nicht gefeherlicht. Gut... Gut... Nem baj, - ismételtette.

Egy másik férfi hozzájuk lépett, és egy lepedőt adott át. A fiatal férfi a remegő lányra teritette.

- Segithetek doktor ur?

- Nem, majd én. - mondta, majd ismét Erzsihez fordult. - Lisa kommst du hier... - ölelte át a lányt és vezette a folyosón.